

Zendingsberichten voor kinderen

Vierde kwartaal 2021

Noord Azië Pacific divisie

Wie gaf de dieren hun naam?

Mongolië, 2 oktober

Batzul Ganbold, 30

Overal in Mongolië zag Batzul paarden. Mongolische paarden zijn heel sterk en hebben geen enkele moeite met het warme zomerweer en de koude winters. Batzul wist dat paarden heel belangrijk waren. Maar de kleine jongen zat met een grote vraag: 'Wie had paarden 'paarden' genoemd? 'Vader', zei hij. 'Waarom heten paarden 'paarden'? Wie heeft ze die naam gegeven?' Vader glimlachte enkel. Hij wist het niet. Soms zag Batzul wolven. Volgens een Mongolische legende stamden alle mensen van één wolf af die vele jaren terug had geleefd. Batzul vroeg zich af: Wie heeft wolven 'wolven' genoemd?

Batzul groeide op tot een sterke tiener. Hij leerde veel dingen op school. En toch wist hij nog steeds niet wie de dieren hun naam had gegeven. Op een dag belde zijn oudere zus vanuit Zuid-Korea. Daar werkte ze. 'Ga eens naar de kerk', zei ze. Batzul was verbaasd. Hij was nog nooit naar de kerk geweest. Zijn zus legde uit dat ze een kerk in Zuid-Korea bezocht en het daar erg naar haar zin had. 'Ga naar de U-B kerk', spoorde ze hem aan. 'U-B is een afkorting voor Ulaanbaatar, de hoofdstad van Mongolië. Batzul had nog nooit van de U-B kerk gehoord. Hij vroeg een telefonist om raad. 'Kent u het adres van de U-B kerk?', zei hij. De telefonist gaf hem een adres.

Een aantal maanden ging voorbij en Batzuls zus vroeg hem of hij de kerk gevonden had. Ze vond het fijn te horen dat hij elke week naar de erediensten ging. 'Hoe krijg je het voor elkaar om elke zondag te gaan?', vroeg ze. 'Ik ga niet op zondag', antwoordde hij. 'Ik ga op zaterdag'. Zijn zus stond paf. 'Naar welke kerk ga je?', zei ze. Batzul legde uit dat hij een adventkerk bezocht. In de kerk gaf iemand hem een Bijbel en hij begon erin te lezen. In Genesis kreeg hij antwoord op zijn grote vraag over de herkomst van diernamen. Hij las, 'Toen vormde Hij uit aarde alle in het wild levende dieren en alle vogels en Hij bracht die bij de mens om te zien welke namen de mens ze zou geven [...] De mens gaf namen aan al het vee, aan alle vogels en alle wilde dieren [...]'¹

Adam was degene die de paarden, wolven en alle dieren hun naam had gegeven. Hoe meer Batzul in de Bijbel las, hoe meer hij te weten kwam. Hij ontdekte dat mensen niet van een wolf afstamden, maar gemaakt waren door de God die ook alle dieren had geschapen. Hij was door God in het leven geroepen. Hij vond het een heerlijk idee en besloot zijn hart aan God te geven. Vandaag de dag werkt Batzul als zending, als *Global Mission pioneer* [Wereldwijde zendingspionier], in Mongolië. Hij vertelt aan anderen hoe dieren aan hun naam zijn gekomen en verklaart dat mensen niet van een wolf afstammen maar door God zijn gemaakt.

---

¹ Genesis 2:19-20

Een lopend wonder

Mongolië, 9 oktober

Gege Saran, 28

Gege was een klein ziek jongetje in Mongolië. Zijn moeder maakte zich zorgen en daarom gaf ze hem veel eten in de hoop dat hij er beter van zou worden. Het kwam vaak voor dat ze brood en vlees voor hem bereidde. Mensen in Mongolië eten veel brood en vlees. Hoe meer Gege at, hoe sterker hij werd. Maar zijn buik werd ook steeds groter. Aan het einde van de tweede klas op de middelbare school woog hij 90 kilo (200 pond). Hij had er ook een probleem bij: zijn benen deden pijn. Zijn benen deden pijn als hij ging zitten. Zijn benen deden pijn als hij liep. Hij moest krukken gebruiken om van de ene naar de andere klas te strompelen.

Zijn moeder bracht hem naar de dokter. 'Gege is erg ziek', liet de arts weten. 'We moeten zijn benen amputeren'. Gege was doodsbang. Hoewel zijn benen pijn deden, verliet hij zo snel als hij kon de spreekkamer van de dokter. Thuis zei hij tegen zijn moeder dat Jezus hem genezen zou. 'Over welke Jezus heb je het?', zei zijn moeder. Maar ze wist wat hij bedoelde. De laatste tijd ging Gege op sabbat naar een adventkerk. Moeder was geen christen en ze vond het maar niks dat hij de kerk bezocht. Ze had hem vaak geslagen omdat hij daar naartoe ging, maar hij trok zich er niets van aan. Al hield moeder niet van Jezus, Gege was haar oogappel. Ze smeekte hem om weer naar de dokter te gaan, maar hij weigerde. Hij had vaak genoeg in de Bijbel gelezen dat Jezus mensen genas. 'Ik weet het zeker, ik word beter', zei hij tegen zijn moeder.

Korte tijd later verhuisden Gege en zijn moeder naar een andere stad en de kerk was heel ver van het nieuwe huis vandaan. Gege moest 15 kilometer lopen (ca. 9 mijl) om de kerk te bereiken en legde op de terugweg dezelfde afstand af. Zijn benen deden ontzettend pijn als hij zo'n stuk liep, maar het maakte hem niets uit. Hij wilde God aanbidden op sabbat. In de kerk zei de predikant hem dat de wandelingen gezond voor hem waren. Ook nodigde hij Gege uit om te helpen in de moestuin van de kerk waardoor Gege bijna dagelijks naar de kerk liep. Gege vond het heerlijk om te zorgen voor de wortels, aardappels en kool in de tuin. En het was absoluut geen straf om al die lekkere dingen te eten! De hele zomer liep Gege van en naar de kerk en verzorgde en at hij de verbouwde groenten. Elke dag bad hij tot God of Hij zijn benen beter kon maken.

Drie maanden gingen voorbij en Gege viel dertig kilo af door alle wandelingen en zijn werk in de moestuin. Hij werd mager en de pijn in zijn benen trok weg. 'Het is een wonder en een antwoord op mijn gebed!', zei hij juichend tegen zijn moeder. Moeder wist het zo net nog niet. Ze zag wel dat Gege sterk en gezond was, maar ze wilde weten wat de dokter ervan vond. In de spreekkamer van de arts kregen ze te horen dat hij helemaal gezond was. Moeder stond paf. 'Jezus heeft je genezen', zei ze. Moeder gelooft nu in Jezus.

Tegenwoordig werkt Gege als *Global Mission pioneer* [Wereldwijde zendingspionier], als zending die andere mensen in Mongolië over Jezus vertelt. 'God heeft me gezond gemaakt', zei hij. 'Ik zal Hem dienen'.

Een meisje bidt om engelen

Mongolië, 16 oktober

Joanne Kim, 49

Op een zondagmorgen was er in het huis van de negenjarige Joanne geen eten meer. Vader had het gezin in de steek gelaten nadat moeder naar een adventistische kerk was gegaan in de Amerikaanse staat Oregon. Vader, die met het gezin vanuit Zuid-Korea naar Amerika was geëmigreerd, wond er geen doekjes om; nooit zou hij hen ergens mee helpen. 'Als je voor God kiest, laat God je dan te eten geven', zei hij. 'Laat God je dan kleden'. Moeder zat zonder werk en huilde en bad in haar slaapkamer die zondag.

Tegen lunchtijd klaagde Joannes jongere zusje onophoudelijk, 'Ik heb zo'n honger'. Haar oudere broer zat met een stalen gezicht en probeerde dapper te zijn, al wist hij zich ook geen raad. Toen dacht Joanne er ineens aan dat ze in *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen voor het slapengaan van oom Arthur] had gelezen over kinderen die baden en hulp kregen van engelen. 'We hoeven alleen maar te bidden!', riep ze uit. '*Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen voor het slapengaan van oom Arthur] zegt dat engelen ons eten zullen brengen als we bidden. Laten we bidden!'

Haar broer rolde met zijn ogen. Haar kleine zusje klaagde weer over hoeveel honger ze had. Joanne wist niet hoe ze moest bidden. 'Hallo God', zei Joanne. 'We hebben zo'n honger. In *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen voor het slapengaan van oom Arthur] staat dat U ons eten kan geven. Wilt U dat doen voor ons alstublieft?' De kinderen wachtten af. Geen eten. Uren gingen voorbij en de tijd van het avondeten was gekomen. Joanne dacht, 'Hoe kan dat nou? God is te laat!' De kinderen kregen nog meer honger. Moeder bleef maar huilen en bidden in de slaapkamer.

Toen zei Joanne, 'Oh, ik weet al wat we verkeerd hebben gedaan! God is er niet van overtuigd dat wij Hem geloven, omdat we de tafel niet gedekt hebben.' Ze stuurde haar kleine zusje naar de keuken om eetstokjes te halen. De kinderen dekten de tafel en gingen zitten. 'Het spijt me, God', bad Joanne. 'We hebben dat waarschijnlijk niet goed gedaan. Kunt U ons nu iets te eten sturen? De tafel is gedekt en we zijn er helemaal klaar voor!' Er gebeurde niets. Die nacht klommen de kinderen teleurgesteld en hongerig hun bed in.

's Ochtends vroeg werden ze wakker om naar school te gaan. Bij het ontbijt hadden ze niets te eten en er was ook geen geld om lunch te kopen. 'Val moeder maar niet lastig', fluisterde Joanne tegen haar broertjes en zusjes. 'Ze huilt en bidt nog steeds.' De kinderen deden de deur open om het huis te verlaten, maar ze konden geen stap meer verzetten door een blokkade op het pad – een enorm pakket gevuld met eten! Opgewonden riepen de kinderen dat moeder naar de deur moest komen. Moeder kon haar ogen niet geloven. Joanne was overgelukkig. 'De engelen hadden gewoon even wat tijd nodig!', zei ze.

Op dat moment wist Joanne dat God bestaat en dat Hij gebeden hoort en beantwoordt. Joanne Kim heeft nu zelf vier kinderen. Zij, haar man Jon, een tandarts en hun vier kinderen zijn zendelingen in Mongolië.

Dank jullie wel voor het geld dat jullie drie jaar geleden tijdens de dertiende sabbat hebben gegeven. Daarmee hebben we de eerste adventistische middelbare school kunnen openen in Mongolië. Joanne is de directeur van de middelbare school. Ze bidt nog steeds iedere dag en ze vraagt God om de school te zegenen zodat vele kinderen kunnen leren op Hem te vertrouwen net zoals zij dat deed toen ze een hongerig klein meisje was.

God luistert naar mijn gebeden

Taiwan, 23 oktober

Lisa, 8

Ik groei op in een fijne christelijke familie in Taiwan. Mijn vader is predikant en mijn moeder is zijn vrouw. Ik heb twee kleine broertjes en we wonen bij mijn opa en oma. Ik wil jullie vertellen hoe God mijn gebeden beantwoordt. Toen ik nog maar net naar school ging, werd er een speciale sportdag georganiseerd op school. Ik had nog nooit eerder zoiets meegemaakt en ik verheugde me erop om mee te doen aan de ren- en springspelletjes. Maar ik ging naar een openbare school en de sportdag was op een sabbat gepland. Ik bad tot God. 'Lieve God', zei ik. 'Wilt U iets doen zodat ik mee kan doen aan de sportdag van school?'. Ik vertelde mama dat ik op de sportdag graag mee wilde rennen en springen met de andere kinderen. 'Maak je geen zorgen', reageerde mijn moeder. 'God zal een manier vinden om je blij te maken'.

De volgende dag ging ik met mama en oma picknicken. Het was zo leuk om samen buiten te eten en ik voelde me zo gelukkig. 'Kijk', zei mijn moeder. 'God heeft ervoor gezorgd dat je vrolijk bent'. Ik lachte enthousiast. Mama had gelijk. God had er zeker voor gezorgd dat ik blij was. Toen verhoorde God mijn gebed. Dit jaar stond de sportdag op een vrijdag gepland en ik vond het een heerlijk idee dat ik kon rennen en springen met de andere kinderen. God luistert naar mijn gebeden en beantwoordt ze. God reageert op allerlei gebeden. Elke keer dat ik een toets moet maken op school, sluit ik mijn ogen en bid ik voordat ik begin. Ik vraag God om hulp. 'Lieve God', zeg ik dan. 'Help me alstublieft met deze toets. Help me om rustig te blijven en me goed te kunnen concentreren'.

Ik bid omdat ik God blij wil maken door goede cijfers te halen. God luistert naar mijn gebeden en ik kan zijn naam grootmaken door mijn toetsen goed te maken. Mijn ouders en ik zijn God zo dankbaar! Ik was zo verdrietig toen oma overleed. Ze deed zoveel lieve dingen voor me. Mijn familie behoort tot de Rukai, een inlandse bevolkingsgroep in Taiwan en oma weefde ooit een traditionele Rukai rugzak voor me. Het is een prachtig gezicht om hem aan mijn rug te zien hangen, vooral als ik traditionele Rukaikleding aanheb. Ik vond het altijd fijn om oma te helpen. Terwijl ze het eten klaarmaakte in de keuken, leunde ze vaak op mijn arm om wat steun te krijgen. Mijn broertjes en ik zongen haar lievelingsliedjes voor haar. Ze gaf ons dikke knuffels om te laten zien hoe gelukkig wij haar maakten.

Toen oma ziek werd, ging ik meteen na school naar haar slaapkamer en vroeg of ze wat warm water wilde om te drinken. Ik vond het fijn om voor haar te halen wat ze nodig had. Ik zat naast haar bed en bad dat ze geen pijn zou hebben. Ik was zo verdrietig toen oma stierf. Ik vroeg God om sterkte en kracht en Hij antwoordde mij. Ik realiseerde me dat ik de moed niet mocht verliezen en dat oma enkel sliep. Ik zal haar weer zien als Jezus komt. Ik bid dat God mij en mijn familie altijd zal beschermen. En dat doet Hij. Altijd beantwoordt Hij mijn gebeden!

Niet naar school, maar naar de kerk

Taiwan, 30 oktober

Owen, 13 & Mia, 10

In Taiwan hielden Owen en zijn jongere zusje ervan om naar de kerk te gaan. De kinderen vonden het zó fijn dat ze het geen probleem vonden om elke sabbat anderhalf uur te moeten reizen voordat ze bij de kerk aankwamen. Ze hadden ook naar een kerk kunnen gaan die veel dichterbij hun huis was, maar die kerken hadden geen padvinderij en ze vonden die juist zo leuk. Zo nu en dan organiseerde hun openbare school een grote sportactiviteit op sabbat. Owen en Mia vonden het leuk om te rennen en te springen, maar ze hielden meer van God. Daarom waren ze er niet bij op de sportdag en zaten in plaats daarvan in de kerk. Soms organiseerde de school speciale lessen op sabbat. Maar Owen en Mia gingen naar de kerk. In zes jaar tijd hebben ze nog nooit een eredienst op sabbat gemist.

Op een dag liet hun onderwijzer weten dat Owen en zijn klasgenoten een belangrijke toets moesten maken op sabbat. Owen wist niet wat hij moest doen. Hij wilde goede cijfers halen, maar wilde ook naar de kerk. Hij vertelde zijn moeder over de toets. 'We gaan ervoor bidden', zei ze. Vurig bad moeder over Owens toets op sabbat. Owen bad voor de toets. En onverwachts vond zijn leraar het goed dat Owen de toets eerder maakte. Owen was zo gelukkig! Moeder was zo opgelucht! Ze dankten God dat Hij hun gebeden had beantwoord.

Enige tijd later zei een andere onderwijzer tegen Mia dat ze op sabbat op school werd verwacht voor een extra les. Mia wist niet wat ze moest doen. Ook zij wilde goede cijfers halen, maar ze wilde ook graag naar de kerk. Ze vertelde haar moeder over de extra les. 'We gaan ervoor bidden', zei moeder. Ernstig bad ze voor Mia's les op sabbat. Mia bracht de les in gebed. De leraar veranderde niet van gedachten. 'Je moet die extra les nemen; je handschrift zal er beter van worden', legde de leraar uit. 'Als je niet naar de extra les komt, zal ik je extra veel huiswerk geven om je handschrift te verbeteren'. Mia was er erg door van streek en ze vertelde aan haar moeder wat de leraar had gezegd. Moeder vond het vreselijk voor Mia. 'Mia, luister je liever naar God of naar de leraar?', vroeg ze. Mia kende het vierde gebod, waar God zegt, 'Houd de sabbat in ere, het is een heilige dag'². Ze vroeg God of Hij haar wilde helpen.

Op sabbat ging Mia naar de kerk en niet naar school. Ze vroeg zich af hoe haar leraar zou reageren. Toen ze op maandag op school kwam, keek haar docent haar lang aan. Maar hij zei geen woord. Hij gaf haar zelfs geen extra huiswerk op. Mia was zo opgelucht! Moeder was zo blij! Mia en haar moeder dankten God voor zijn goedheid. Mia is er niet langer bang voor om haar onderwijzer te laten weten dat ze niet naar school komt op sabbat. Owen en Mia hebben een belangrijke vraag aan jullie: ze hopen dat jullie en andere kinderen op de wereld die hun verhaal horen voor hun vader willen bidden. Al leest vader hun elke avond voor uit de Bijbel en brengt hij hen elke sabbat naar de kerk, hij heeft zijn hart nog niet aan Jezus gegeven. Owen en Mia hopen dat hij zich ooit zal laten dopen. Wil jij voor hun vader bidden?

---

² Exodus 20:8

Vergeving ontvangen

Taiwan, 6 november

Yu-Ting Yie, 21

Als klein meisje in Taiwan was Yu-Ting nooit naar de kerk gegaan. Moeder en vader geloofden in God en noemden zich christenen, maar om de een of andere reden vonden ze het niet belangrijk om God in de kerk te aanbidden. Tot moeder en vader het zo regelden dat Yu-Ting bij haar oma ging wonen in een klein dorp. Ook haar oma geloofde in God. Ook zij noemde zich een christen. Maar ze aanbad God in de kerk. En daarom ging Yu-Ting elke sabbat met haar naar de kerk.

In de tijd dat ze bij oma woonde, kreeg Yu-Ting nieuwe vrienden en leerde ze veel slechte dingen. Oma maakte zich zorgen. Haar ouders maakten zich zorgen. Yu-Ting maakte zich nergens druk om, maar ze was niet gelukkig. Hoe meer slechte dingen ze deed, hoe verdrietiger ze werd. Ze vond het fijn om naar de kerk te gaan. God aanbidden maakte haar blij.

Tot het moment dat ze zich ook verdrietig voelde in de kerk. Haar nieuwe vrienden zeiden dat ze het te druk hadden om God te aanbidden en ze gingen niet langer naar de kerk. Al snel bleef Yu-Ting alleen achter. Iemand vroeg haar of ze in de kerk voor wilde gaan tijdens het zingen. Yu-Ting hield van zingen en ze vond het leuk om de zangdiensten te leiden. Doordat ze dat deed, luisterde ze ook beter naar de preek. Ze begon op te letten tijdens de preken.

Op een dag vertelde de predikant dat het belangrijk was voor iedereen – oma's, opa's, vaders, moeders en zelfs jongens en meisjes – om dagelijks een-op-een tijd door te brengen met God. Yu-Ting besloot dat ze het zou proberen. Ze vond een religieus boek op oma's boekenplank en sloeg het open. Het eerste hoofdstuk heette, 'zonde'. Yu-Ting las een paar zinnen en klapte het boek al snel weer dicht. Ze dacht aan de slechte dingen die ze had gedaan en ze voelde zich ellendig.

De volgende dag opende Yu-Ting het boek weer. Dit keer had ze een ander hoofdstuk voor haar neus. Weer las ze over zonde. En weer voelde ze zich ellendig en klapte ze het boek dicht. Op de derde dag trilden haar handen toen ze het boek opende. Ze las een hele bladzijde, kon het schuldgevoel niet meer aan en rende naar haar slaapkamer. Nadat ze de deur op slot had gedaan, zakte ze op haar knieën.

'Vergeef me mijn zonden alstublieft', zei ze snikkend. 'Vergeef het me alstublieft dat ik zulke slechte dingen heb gedaan.' Ze wist nu hoe dom ze was geweest om die dingen te doen, al had ze wel beter geweten. Het maakte haar ontzettend verdrietig. Ze bad totdat ze in slaap viel. Een week lang knielde Yu-Ting elke avond naast haar bed en huilde ze terwijl ze God smeekte om haar te vergeven.

Op de laatste dag van die week zei ze iets dat heel ongewoon voor haar was. Ze bad, 'Lieve God, ik leg mijn verleden, heden en toekomst in uw handen. Ik begrijp dat mijn fouten mijzelf en anderen beschadigd hebben. Leid me alstublieft zoals U wilt.' Toen ze 's ochtends

wakker werd, voelde ze zich anders. Haar hart stroomde over van blijdschap en vrede. Het leek wel alsof ze een nieuw persoon was! 'Dank U, HEER!', riep ze uit.

Yu-Ting had nu ontdekt dat Gods belofte in de Bijbel werkelijk waar was. 'Belijden we onze zonden, dan zal Hij, Die trouw en rechtvaardig is, ons onze zonden vergeven en ons reinigen van alle kwaad'³. Yu-Ting bleef haar ochtendwijdingen doen, ook toen ze na drie jaar weer bij haar ouders ging wonen. Vader en moeder merkten dat hun meisje veranderd was. Ze zeiden er niets over, maar ze zagen wel dat ze het heerlijk vond om in de Bijbel te lezen en te bidden. Ook was het duidelijk dat ze ervan genoot om God elke sabbat te aanbidden in de kerk. Op een sabbat vroeg Yu-Ting hen of ze met haar mee wilden gaan naar de kerk en dat deden ze maar al te graag!

Vader en moeder gaan nu elke sabbat met Yu-Ting naar de kerk. Net als hun dochter lezen ze elke ochtend in de Bijbel en bidden ze. Yu-Ting is zo gelukkig! God heeft haar zonden vergeven en heeft haar en haar familie een nieuw leven in Hem geschonken!

---

³ 1 Johannes 1:9

Een fijne herinnering

Taiwan, 13 november

Zhuen, 11

In Taiwan vindt de elfjarige Zhuen het leuk om Bijbelverzen uit zijn hoofd te leren. Zhuen, het oudste kind van het gezin, begon dat te doen toen hij in groep 5 zat. Het idee kwam van zijn moeder; zij raadde het hem aan om de verzen uit zijn hoofd te leren en ze tijdens de avondwijing op te zeggen. Zhuen vond het leuk om de Bijbelverzen voor te dragen en al was het soms moeilijk om de verzen te onthouden, hij verloor nooit zijn geduld. Moeder beloofde dat zij een Bijbelverhaal zou vertellen voor elk nieuw vers dat hij uit zijn hoofd leerde. Zhuen deed niets liever dan naar verhalen luisteren, vooral naar verhalen uit de Bijbel.

Bij de gezinswijding zegt hij de nieuwe Bijbelverzen op die hij heeft geleerd. Zijn negenjarige zusje en vijfjarige broertje leren dezelfde verzen uit hun hoofd en dat geldt ook voor moeder en vader. Het hele gezin draagt de Bijbelverzen hardop voor. Een paar kerkleiders hoorden over het Taiwanese gezin dat de Bijbel graag uit hun hoofd leert en ze nodigden hen uit om Bijbelverzen voor te dragen tijdens een belangrijke Zendingconferentie. Zhuen en zijn hele familie stonden op het podium en zeiden hun favoriete Bijbelverzen op voor een grote groep mensen.

Veel ouders zaten in het publiek en ze stonden versteld toen ze Zhuen en zijn familie hoorden. Ze besloten dat zij en hun kinderen ook Bijbelverzen zouden leren voor de avondwijing. Toen verhuisden Zhuen en zijn familie naar een andere stad vanwege vaders werk. Eerst vond Zhuen het helemaal niet leuk om weg te moeten bij zijn vrienden. Maar op een dag vroeg de leraar op zijn nieuwe school, 'Wat betekent het om te delen?'. Snel stak Zhuen zijn hand op. Hij dacht aan één van zijn lievelingsverhalen uit de Bijbel die zijn moeder hem verteld had.

'Ik ken een verhaal over een kleine jongen die zijn lunch van vijf broden en twee vissen deelde en het was genoeg om meer dan vijfduizend mensen te eten te geven', zei hij. Zijn docent kende het verhaal niet. Ook Zhuens klasgenoten hadden nog nooit van het verhaal gehoord. De Bijbel was een onbekend boek voor hen. De leraar vroeg of Zhuen het verhaal aan de klas wilde vertellen. Zhuen deed dat maar al te graag en vertelde over de wonderlijke manier waarop Jezus de lunch van een kleine jongen had gezegend. Hij was blij dat hij zijn liefde voor Jezus kon delen op zijn nieuwe school.

Toen moest één van Zhuens klasgenoten verhuizen omdat zijn vader een nieuwe baan had gekregen. Zhuen zag wel dat zijn vriend daar erg verdrietig om was. Hij begreep hoe de jongen zich voelde. Hij had zich net zo gevoeld toen hij was verhuisd. 'Zal ik voor je bidden?', vroeg hij. 'God kan je weer blij maken.' De jongen vond het goed en Zhuen zei een Bijbels gebed op dat hij uit zijn hoofd had geleerd. Hij bad het Onze Vader, dat begint met de

woorden: 'Onze Vader in de hemel, laat Uw naam geheiligd worden, laat Uw koninkrijk komen en Uw wil gedaan worden op aarde zoals in de hemel'⁴.

Zhuen deinst er niet voor terug om met zijn klasgenoten te bidden. Tegenwoordig komen zijn klasgenoten vaak naar zijn huis toe om te spelen en hij nodigt hen dan ook uit om samen te bidden. Zhuen vindt het fijn om de Bijbel uit zijn hoofd te leren. Het heeft zijn leven veranderd.

---

⁴ Het hele gebed kun je lezen in Mattheüs 6:9-13.

De laatste uitnodiging

Zuid-Korea, 20 november

Sehee, 10

Sehee verhuisde met haar familie van een grote stad in Zuid-Korea naar het platteland. Moeder verheugde zich op de verhuizing. 'Het was echt een gebedsverhoring om hier naartoe te verhuizen', zei ze. Maar Sehee wist dat zo net nog niet. Ze wilde helemaal niet weg bij haar vriendinnen in de stad. Op het platteland leerde Sehee een hoop nieuwe dingen. Moeder legde een moestuin aan en Sehee en haar jongere broertje zorgden voor de sla, komkommers en graan. Sehee lette erop dat de groenten genoeg water kregen. Ze verwijderde het onkruid zodat de groenten genoeg ruimte hadden om te groeien. Voor ze het wist, was de tuin gevuld met lange, donkergroene komkommers, ronde bollen lichtgroene sla en groene korenaren. Sehee genoot ervan om de verse groenten te eten die rechtstreeks uit de tuin kwamen.

Moeder zei dat de burens de verse groenten uit de moestuin ook wel lekker zouden vinden. En dus hielp Sehee de lange, donkergroene komkommers te plukken, evenals de ronde lichtgroene slakroppen en de groene korenaren zodat ze die met anderen konden delen. De burens waren ontzettend blij met de groenten. Sehee voelde zich intens gelukkig toen ze de grote glimlach op de gezichten van haar burens zag terwijl ze haar bedankten. In ruil gaven de burens haar zelfs huisgemaakt brood en ingemaakte groenten mee. Soms kwam ze thuis met meer eten dan ze had meegenomen. In de Bijbel staat dat wie meer geeft, meer ontvangt. Spreuken 11:24 luidt, 'Wie vrijgevig is, wordt almaar rijker'.

Toch waren er geen leeftijdsgenootjes voor Sehee in de kerk. Zij en haar broertje waren de enige kinderen. Moeder zag Sehee's verdrietige ogen en bedacht dat ze voor haar klasgenoten zouden bidden en hen uit zouden nodigen voor de Vakantie-Bijbelschool in de kerk. Sehee maakte speciale uitnodigingen voor haar klasgenoten. Maar ze vond het een eng idee om de uitnodigingen aan haar klasgenoten te geven. Wat nou als ze niet wilden komen? 'Maak je geen zorgen', zei moeder. 'Het is niet jouw taak om hen ervan te overtuigen naar de Vakantie-Bijbelschool te komen. Dat is aan God.'

Sehee en haar moeder gaven de uitnodigingen aan haar klasgenoten. Niet één van hen kwam naar de Vakantie-Bijbelschool. Toch was er één jongen die de kerk op sabbat bezocht. De jongen woonde bij zijn opa en oma en wist niets over Jezus. Hij had geen vrienden op school. Het maakte hem zo blij dat hij in de kerk over Jezus leerde en hij liet meteen weten dat hij voortaan elke sabbat wilde komen. Thuis zei moeder tegen Sehee dat, hoewel niemand naar de Vakantie-Bijbelschool was gekomen, God de uitnodigingen had gezegend door de jongen naar de kerk te brengen. 'Hij kreeg onze laatste uitnodiging', vertelde moeder. Sehee stond versteld. 'Hij zou Jezus niet hebben leren kennen als wij de uitnodigingen niet verspreid hadden', zei ze.

Die avond bad ze speciaal voor de jongen. 'Lieve God, dank U dat U hem naar de kerk hebt gebracht', zei ze. 'Mogen hij en zijn familie U alstublieft leren kennen en op U vertrouwen. In Jezus' naam bid ik U dit. Amen!'

De 'Blij kerk'

Zuid-Korea, 27 november

Sun-mi, 8 & Sun-young, 9

Sun-young zat in groep 5 en haar zusje, Sun-mi, ging naar groep 4 toen ze de 'Blij Kerk' in Zuid-Korea voor het eerst bezochten. De nieuwe kerk stond in een nieuwe stad die niet ver van hun huis was gebouwd. Niet lang geleden bestond de plek nog uit bergen, velden en boerderijen. Toen de bouwlieden met hun werk begonnen, veranderde het land al snel in een grote en prachtige stad genaamd Sejong.

Sun-young en Sun-mi kwamen met hun ouders samen in de kleine, net gebouwde 'Blij Kerk' in Sejong om God te aanbidden. Vader ging de gemeente voor bij het zingen van de liederen tijdens de erediensten op sabbat. Sun-young en Sun-mi hielpen hem daarbij door op hun viool te spelen. Ze zaten net op muzikles. Het maakte de meisjes gelukkig om God te prijzen door muziek te maken. Ze vonden het heerlijk om naar de 'Blij Kerk' te gaan.

Na een tijdje verhuisde een meisje, genaamd Sua, naar de stad en zij bracht haar viool mee naar de kerk. Sua's moeder was muziklerares en gaf cellolessen. Enthousiast begeleidde ze het nieuwe muziekgroepje dat bestond uit drie kinderen en hun violen. Zo'n anderhalf jaar later sloot de oudste zoon van de nieuwe predikant, Chan-young, zich bij de muziekgroep aan met zijn klarinet. Zijn jongere broer, Chan-sol, kon viool spelen.

Tegenwoordig bestaat de muziekgroep uit vier violisten en een klarinettist. Als de kleine groep speelt tijdens de erediensten op sabbat, laten de kerkgangers blij weten dat het voor hen voelt alsof ze bij de zee van glas staan bij Gods troon in de hemel. Mevrouw Lee is één van die kerkgangers. Ze geniet enorm van de muziek. Ze bezocht de 'Blij kerk' toen haar man op Internet las dat zaterdag Gods sabbat is en niet de zondag. Hun zoon vindt het ook fijn om naar de muziek te luisteren en hij volgt nu vioollessen om zich bij de muziekgroep te voegen.

Er zijn andere kinderen die precies hetzelfde willen. Do-hee leert nu blokfluit spelen; Ye-song oefent op de viool; Min-gyo leert de cello te bespelen en Tao-hoon oefent op de klarinet. Als alle kinderen hun muziekinstrument kunnen bespelen, wordt de kleine groep een groot orkest. De predikant noemt de muziekgroep 'Osher' dat 'blijdschap' betekent in de Hebreeuwse taal van de Bijbel. De kinderen in de muziekgroep zijn blij. Kerkgangers die naar hun muziek luisteren zijn blij. En de God die hun muzikale lof ontvangt in de hemel is blij.

Krachtige gebeden

Zuid-Korea, 4 december

Jaechan, 12

Ben je weleens heel verlegen geweest? Heb je je ooit zo verlegen gevoeld dat je niet naar de kerk wilde gaan? Zo voelde Jaechan zich toen zijn ouders hem voor het eerst meenamen naar een kerk in Zuid-Korea. Hij durfde de kerk niet binnen te gaan, zo verlegen werd hij ervan. Zijn hart klopte in zijn keel toen hij voor het hek van de kerk stond. Hij wist niet wat er allemaal gebeurde in de kerk. Hij kende niemand in de kerk. Hij had helemaal geen vrienden in de kerk. Wat nou als de kerk heel saai was?

Jaechan wilde niet naar binnen. Vader en moeder dwongen hem niet. Nadat ze toestemming hadden gegeven, draaide hij zich om en liep naar huis. De volgende sabbat vroegen zijn vader en moeder opnieuw of hij met hen meeging naar de kerk. Jaechan had er weinig zin in, maar hij vond het ook vervelend om weer 'nee' te zeggen. Toen ze aankwamen, stopte hij bij het hek. Zou hij naar binnengaan? Hij stapte de kerk in.

De sabbatschoollerares begroette Jaechan vriendelijk. 'Hallo!', zei ze. 'Hoe heet je?'. 'Ik heet Jaechan', antwoordde Jaechan. De lerares stelde Jaechan voor aan de andere kinderen. Ze glimlachten naar hem en waren erg aardig. Jaechan voelde zich op zijn gemak bij zijn nieuwe vrienden. De lerares vertelde op een hele leuke manier over de Bijbel en Jaechan luisterde geboeid. Aan het einde van de kindersabbatschool bad de lerares voor Jaechan.

'Lieve God', begon ze. 'Wilt U Jaechans hart voor U openen zodat hij van U gaat houden.' Een paar van zijn nieuwe vrienden baden er ook voor dat hij God zou leren kennen. 'Vader in de hemel', zei er één. 'Wilt U Jaechan helpen om van U te gaan houden.' Hun gebeden werkten. Jaechan begon van Jezus te houden. Eerst ging hij alleen naar de kindersabbatschool en de eredienst. Maar na een tijdje bleef hij ook voor het middagprogramma. Hij begon de sabbatschoolles te bestuderen en leerde de Bijbelverzen gedurende de week uit zijn hoofd. Hij raakte bevriend met de predikant van de kerk.

Op een sabbatochtend stond hij als eerste op en maakte zijn vader en moeder wakker. 'Sta op! Schiet op!', zei hij. 'We mogen niet te laten komen voor de sabbatschool'. Hij vond het zo leuk om naar de kerk te gaan dat hij drie vrienden uitnodigde voor de Bijbelschool die tijdens de vakantie in de kerk gepland stond. De vrienden hadden het zo naar hun zin bij de Vakantie-Bijbelschool dat het niet lang duurde voordat ze elke sabbat met Jaechan naar de kerk gingen.

Jaechan is ontzettend blij. Hij leerde Jezus kennen door de gebeden van de sabbatschoollerares en van de kinderen in de sabbatschool. Sinds zijn drie vrienden met hem meegaan naar de kerk, bidt hij ervoor dat hij meer kinderen over Jezus kan vertellen. Elke avond voor het slapengaan vraagt Jaechan, 'Vader in de hemel, help me alstublieft om iemand te worden die mensen tot God kan leiden. Mogen meer mensen God leren kennen. In Jezus' naam bid ik U dat, amen!'

Verjaardag met vrienden

Zuid-Korea, 11 december

Jiyul, 9

De negenjarige Jiyul is een populaire jongen op zijn dorpsschool in Zuid-Korea. Hij is vrolijk en kan goed opschieten met de andere kinderen. Ook zijn leraar mag hem graag. Na school helpt hij hem met het schoonmaken van het klaslokaal. Toch had Jiyul een probleem. Het kwam niet vaak voor dat zijn vrienden na school met hem meegingen naar huis om samen te spelen. Jiyul ging meestal naar hun huis en kreeg dan hun nieuwe speelgoed, aquaria en huisdieren te zien. Maar het leek wel alsof niemand naar zijn huis wilde komen. Het zat hem hoe langer hoe meer dwars; hij kon niet begrijpen waarom ze zijn huis niet bezochten.

Op een dag zei een vriendje, in reactie op Jiyuls vraag of hij bij hem kwam spelen, 'Mijn moeder heeft gezegd dat ik wel met jou mag spelen op school, maar dat ik niet met je mee mag naar huis.' 'Waarom?', vroeg Jiyul. 'Omdat jij in een kerk woont', legde het vriendje uit. Dat was waar. Jiyul woont in een kerk. De jongen is de zoon van een adventistische predikant en hun huis is onderdeel van de adventkerk. De meeste ouders gaan naar de drie grote kerken in het dorp die hun deuren op zondag openen en de ouders van Jiyuls vrienden hadden liever niet dat hun kinderen naar een huis zouden gaan in een kerk die mensen op sabbat ontvangt.

Jiyul vertelde zijn ouders over wat hij op school had gehoord. Lange tijd probeerden zijn ouders een manier te bedenken zodat Jiyuls vrienden ook bij hen zouden komen om te spelen. Uiteindelijk besloten ze iets speciaals te organiseren voor Jiyuls verjaardag. Normaal gesproken nodigden ze Jiyuls vrienden uit om buitenshuis te eten. In plaats daarvan zouden ze de kinderen nu vragen om naar hun huis te komen voor een partijtje. Jiyul vond het een leuk idee en hij bad, 'Mogen mijn vrienden naar het verjaardagsfeestje komen en het naar hun zin hebben. En wilt U ervoor zorgen dat hun ouders de Adventkerk een warm hart toedragen'.

Jiyul maakte uitnodigingen voor zijn verjaardag waar de naam en het adres van de kerk op stonden. Hij gaf ze aan zijn klasgenootjes. En toen was Jiyul dan eindelijk jarig. Er kwamen tien vrienden op zijn verjaardagsfeest! Voor het eerst kon hij thuis met zijn vriendjes spelen! Vanaf die dag maakt Jiyul uitnodigingen als de kerk een concert of een andere activiteit organiseert. De uitnodigingen geeft hij aan zijn klasgenoten. Hij is tot de ontdekking gekomen dat, hoe meer vrienden naar de kerk komen, hoe meer ze zijn huis bezoeken om met hem te spelen. Tegenwoordig zijn er drie vrienden die regelmatig naar zijn huis komen om samen te spelen. Hij bidt dat hij op een dag elke sabbat God kan aanbidden met zijn vrienden.

De kracht van een boek

Japan, 18 december

Saki Takahagi, 35

Houd jij van lezen? Op het Japanse eiland Okinawa vond de negenjarige Saki het heerlijk om te lezen. Ze genoot vooral van de vijf boeken die ze van een vreemdeling had gekocht nadat hij op haar deur had geklopt. Keer op keer las ze *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen van oom Arthur voor het slapengaan]. Saki leerde Jezus kennen door de boeken. Haar familie was niet christelijk. Net als vele mensen in Japan, gingen haar ouders niet naar de kerk en aanbaden ze Jezus niet. In de boeken las ze dat Jezus van kinderen houdt en hen blij wilt maken.

Met het verstrijken van de jaren groeide Saki op; ze verhuisde naar Tokio, de hoofdstad van Japan en ze kreeg een nieuwe naam: moeder. Laten we haar ook zo noemen nu ze zelf kinderen heeft. Op een gegeven moment in deze periode verloor moeder de boeken met *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen van oom Arthur voor het slapengaan] uit het oog. Tot ze bedacht dat haar oudste zoon binnenkort oud genoeg was om naar school te gaan. Maar waar zou ze hem naartoe sturen? Moeder wist dat er een school in haar buurt was en zocht naar de school op het Internet.

Ze ontdekte dat het een adventistische school was. Omdat ze nog nooit van adventisten had gehoord, probeerde ze er online wat meer over te leren. Tot haar verbazing las ze dat de adventkerk vele kinderboeken publiceert, waaronder haar geliefde *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen van oom Arthur voor het slapengaan]. Toen stond haar besluit vast: haar zoon zou naar de adventistische school gaan.

Toch wilde moeder nog meer leren over de Adventkerk. Er was een adventkerk in de adventistische school en ze begon de erediensten op sabbat te bezoeken. Ze voelde zich vredig als ze liederen zong en naar de preken lusiterde. Ook kreeg ze een nieuw exemplaar van de reeks over *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen van oom Arthur voor het slapengaan] in handen en ze las ze voor aan haar kinderen. Ze genoten van de verhalen.

Terwijl moeder haar zoons voorlas, begon ze zelf aan een ander boek – de Bijbel. Ze had vele boeken gelezen in haar leven, maar zo iets had ze nog nooit meegemaakt. De woorden van de Bijbel raakten haar hart. Ze las voor het eerst dat Jezus stierf om mensen te redden. Ze gaf haar hart aan Jezus en liet zich dopen. Vandaag de dag leest moeder haar jongens nog steeds voor uit *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen van oom Arthur voor het slapengaan]. Ook deelt ze Bijbelverzen met hen, vooral als ze klagen. 'Wees altijd verheugd, bid onophoudelijk, dank God onder alle omstandigheden, want dat is wat Hij van u, die één bent met Christus Jezus, verlangt', zegt ze dan door 1 Tessalonicenzen 5:16-18 te citeren.

Moeder geniet van *Uncle Arthur's Bedtime Stories* [Verhalen van oom Arthur voor het slapengaan]. Ze houdt van de Bijbel. En ze houdt ontzettend veel van Jezus die ze op deze manier en via internet heeft leren kennen.

Wat voor boek is dit?

Dertiende sabbat, 25 december

Ryotaro, 12

In Japan gaf een vreemdeling een Bijbel aan grote zus terwijl zij van school naar huis wandelde. Maar het twaalfjarige meisje had geen enkele belangstelling voor het boek en legde het op haar boekenplank zonder er een blik in geworpen te hebben. Een tijdje later ruimde ze haar kamer op en het irriteerde haar dat ze de Bijbel op de plank zag liggen. Ze wilde het boek niet in haar buurt en daarom gaf ze het aan haar achtjarige broertje, Ryotaro.

‘Wil jij dit lezen?’, vroeg ze. Ryotaro vroeg zich af welk boek ze in haar handen hield. ‘Wat voor boek is het?’, vroeg hij. Toen hij het beter bekeek, zag hij het woord ‘Bijbel’ op de omslag staan. Hij had wel eens een Bijbel gezien in het huis van zijn opa en het boeide hem. ‘Ja, ik wil dat wel lezen’, zei hij. Grote zus gaf hem de Bijbel. De Bijbel bevatte alleen het Nieuwe Testament en hij begon vanaf het begin te lezen, vanaf het boek Mattheüs. ‘Wie is Mattheüs?’, dacht hij.

Terwijl hij las, leerde hij een Man kennen die Jezus heette en vele zieke mensen genas. Hij had wel door dat Jezus een geweldig Persoon was. Toen hij Mattheüs uit had, vroeg hij zich af wat er nu zou gebeuren en daarom begon hij aan het volgende boek, het evangelie van Marcus. Gek genoeg leek het verhaal best op wat hij net in Mattheüs had gelezen en daarom stopte hij er halverwege mee. Na die tijd koos hij hier en daar wat stukjes uit Nieuwe Testament, maar hij las geen hele hoofdstukken meer.

Hij wilde Jezus zo graag beter leren kennen. Zijn familie was niet christelijk en hij vertelde hen niet over zijn grootste wens. In de tussentijd werd de Bijbel heel belangrijk voor hem. Hij stuitte op een lijst met beloftes die hij kon lezen als hij ziek was. Hij trof een lijst met verzen die hij kon lezen als hij problemen had. Er waren ook verzen die goed van pas zouden komen als hij verdrietig was. Elke keer dat hij zich onrustig voelde, las hij de beloftes in de Bijbel en voelde hij zich sterker en beter.

De Bijbel was heel belangrijk voor Ryotaro. Met een potlood onderstreepte hij zijn lievelingsverzen. Als hij wegging, had hij de Bijbel altijd bij zich. Hoewel niemand hem geleerd had te bidden, begon hij te bidden als hij met zijn familie op pad ging. ‘God, bescherm ons alstublieft’, zei hij dan. Toen grote zus de basisschool had afgerond, zochten vader en moeder op internet naar een middelbare school voor haar. Ze waren vooral geïnteresseerd in de *Okinawa Saniku Junior High School*, een adventistische school op het eiland Okinawa, ver van hun woonplaats op het vasteland van Japan. Grote zus wilde liever naar een andere school, maar Ryotaro besloot dat hij daar wilde studeren. Hij hoopte meer over Jezus te leren.

Ryotaro is nu twaalf jaar en heeft een plekje in de jongensslaapzaal van de school. Al wonen zijn ouders een eind uit de buurt, hij is gelukkig. Trouw doet hij elke ochtend en avond mee aan de wijding in de slaapzaal. Hij heeft het naar zijn zin tijdens de vesperprogramma’s op vrijdagavond en geniet van de eredienst op sabbat. Hij leest zijn Bijbel in zijn eentje en tijdens de lessen. Niet lang geleden liet hij vader en moeder weten dat hij zich wil laten

dopen. Zijn ouders waren het er meteen mee eens. Ze wisten maar al te goed hoezeer hij van de Bijbel houdt en hoe veel dat boek betekent in zijn leven.

Ryotaro is er blij mee dat hij Jezus steeds beter leert kennen door de school. Hij is dankbaar dat zijn ouders de adventistische school hebben gevonden op het internet. En hij vindt het geweldig dat hij een Bijbel heeft gekregen die hem aan Jezus voorstelde.

Ryotaro kwam bij de adventistische school terecht doordat zijn ouders het internet afzochten. In dit kwartaal gaat een deel van de dertiende sabbatcollecte naar een project dat vele Japanse mensen, vooral jonge Japanse mensen, zal helpen om Jezus online te leren kennen. Het geld dat jullie vandaag geven, zal er ook voor zorgen dat mensen over Jezus leren in Zuid-Korea, Mongolië en Taiwan. Dank jullie wel dat jullie zo veel willen geven.